

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ Ο ΚΑΥΣΟΚΑΛΥΒΙΤΗΣ

(1906-1991)

(Σκοπός: νά μάθουν τά παιδιά γιά ἕναν σύγχρονο Ἅγιο καί γιά τίς ἀρετές του

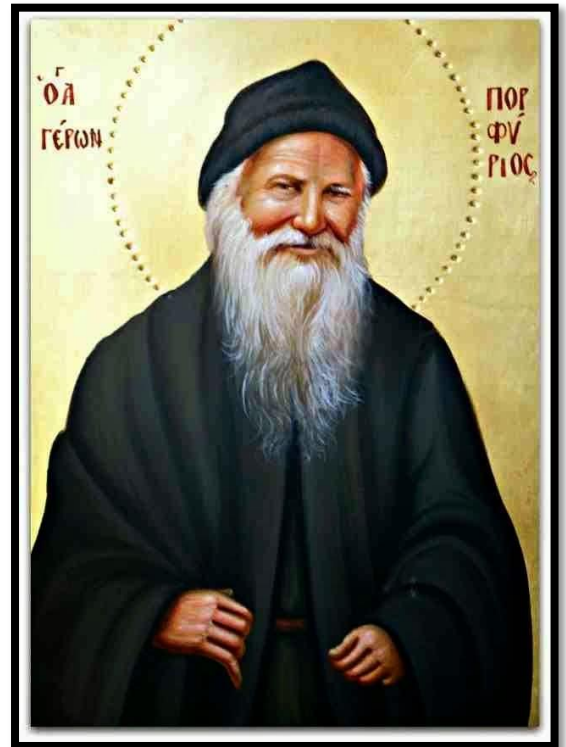
Βοηθήματα: «Πρός τή Νίκη, Νοέμβριος 2016», «Ἅγιος Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης, βίος καί παρακλητικός κανών», «Ὅσιος γέρων Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης, ὁ πνευματικός πατέρας καί παιδαγωγός»)

Α. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στήν πρώτη Ἐκκλησία, παιδιά, οἱ Ἀπόστολοι ἔβαζαν τά χέρια τους πάνω στά κεφάλια τῶν βαπτιζομένων γιά νά τούς μεταδώσουν τήν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅμως μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου καί καθώς αὔξανε ὁ ἀριθμός τῶν πιστῶν, ἡ ἐπίθεση τῶν χειρῶν ἀντικαταστάθηκε μέ τήν τέλεση τοῦ χρίσματος. Τό Ἅγιο Χρίσμα εἶναι ἕνα ἀπό τά 7 Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας καί γίνεται ἀμέσως μετά τό Βάπτισμα. Στό Μυστήριο αὐτό ὁ ἱερέας χρίει σταυροειδῶς ὅλα τά μέλη τοῦ σώματος τοῦ βαπτιζομένου (τό κεφάλι, τά πλευρά, τά χέρια, τά ἄφτια, τά πόδια, τό στόμα) μέ Ἅγιο Μύρο ἐκφωνώντας σέ κάθε χρίση τήν εὐχή: «Σφραγίς δωρεᾶς Πνεύματος Ἁγίου. Ἀμήν». Τό Ἅγιο Μύρο ἀποτελεῖται ἀπό 40 εὐώδη ἀρώματα, τά ὁποῖα συμβολίζουν τά πολλά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἐνα ἀπό τά χαρίσματα - δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι καί τό Διορατικό. Ἡ δυνατότητα, δηλαδή, πού δίνει ὁ Θεός σέ ὀρισμένους ἀνθρώπους, μέ ἀγιότητα βίου, εἶτε νά βλέπουν τόν ἐσωτερικό κόσμο τῶν ἄλλων, εἶτε νά βλέπουν τί γίνεται πίσω ἀπό τόν τοῖχο ἢ πίσω ἀπό τό βουνό. Καί αὐτό ὄχι μόνο στή γῆ, ἀλλά σέ ὅποιαδήποτε ἀπόσταση, ἀκόμη καί σέ ἄλλο πλανήτη.

Σήμερα, παιδιά, θά μιλήσουμε γιά ἕναν σύγχρονο Ἅγιο, στόν ὁποῖο δόθηκε τό χάρισμα αὐτό ἀπό τό Θεό, μέ σκοπό τήν παιδαγωγία, τήν ἀφύπνιση τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου καί τήν μετάνοια. Πρόκειται γιά τόν Ἅγιο Πορφύριο τόν Καυσοκαλυβίτη, ὁ ὁποῖος κατατάχθηκε στό Ἁγιολόγιο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, στίς 27 Νοεμβρίου τοῦ 2013.

Β. ΔΙΗΓΗΣΗ

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ὁ Ἅγιος Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης γεννήθηκε στίς 7 Φεβρουαρίου τοῦ 1906 στό χωριό Ἅγιος Ἰωάννης Καρυστίας στή Νότια Εὐβοία. Τό βαπτιστικό του ὄνομα ἦταν Εὐάγγελος. Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Λεωνίδας Μπαϊρακτάρης καί ἡ μητέρα του Ἐλένη, τό γένος Ἀντωνίου Λάμπρου. Ἦταν τό τέταρτο ἀπό τά πέντε παιδιά τῆς φτωχῆς, ἀλλά βαθιά θρησκευόμενης οἰκογένειας. Ὁ πατέρας του ἦταν ψάλτης καί γεωργός καί εἶχε γνωρίσει τόν Ἅγιο Νεκτάριο. Λόγω φτώχειας ὁμως ἀναγκάστηκε νά μεταναστεύσει στήν Ἀμερική, ὅπως πολλοί Ἕλληνες κατά τά χρόνια ἐκεῖνα, καί νά ἐργαστεῖ στή διάνοιξη τῆς Διώρυγας τοῦ Παναμά.

Ὁ Εὐάγγελος βοηθοῦσε τήν οἰκογένειά του στίς διάφορες δουλειές τοῦ σπιτιοῦ, τῶν χωραφιῶν, τῆς βόσκησης τῶν οἰκόσιτων ζώων. Γράμματα διδάχτηκε ἐλάχιστα, διότι φοίτησε μόνο στήν Α΄ Δημοτικοῦ. Μετά τήν Α΄ Δημοτικοῦ οἱ ἀνάγκες τῆς οἰκογένειας ἐπέβαλαν καί ἡ μητέρα του τόν ἔστειλε νά ἐργαστεῖ στή Χαλκίδα, ὡς βοηθός σέ ἕνα παντοπωλεῖο. Δυό χρόνια ἀργότερα πῆγε στόν

Πειραιᾷ. Ἡ ἐργασία του ἦταν καί πάλι σέ παντοπωλεῖο-ταβέρνα συγκενικοῦ προσώπου. Πάντα ἦταν πρόθυμος, πολύ ἐργατικός, ἐπιμελής καί σοβαρός στή συμπεριφορά του, γι' αὐτό ἔδειχνε καί μεγαλύτερος ἀπό τήν ἡλικία του. Ἦταν ἀγαπητός ἀπό ὅλους καί πολύ συμπαθής. Δέν δημιουργοῦσε ποτέ προβλήματα.

Η ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΚΛΗΣΗ ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΑΓΙΟ ΟΡΟΣ

Τή φλόγα τῆς ἀγάπης του γιά τή μοναχική ζωή τήν ἀναψε ἡ μελέτη τοῦ βίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου. Ἐκεῖ στό χωριό του, ὅταν ἔβοσκε τά ζῶα στό βουνό, ἐνιωθε τήν ἀνάγκη νά ἐπικοινωνεῖ μέ τόν Πλάστη καί Δημιουργό τοῦ σύμπαντος. Ἔτσι μέ τήν παιδική του φωνούλα ἔψαλλε ὅσα εἶχε μάθει ἀπό τόν ψάλτη πατέρα του καί προσπαθοῦσε μέ μεγάλη δυσκολία νά διαβάσει συλλαβίζοντας τόν βίο τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου. Ἐντυπωσιάστηκε τόσο πολύ πού ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος ἀργότερα: «τότε μοῦ ἦρθε ὁ ζῆλος νά φύγω καί νά γίνω μοναχός χωρίς νά ξέρω τίποτα. Οὔτε μοναχό εἶχα δεῖ, οὔτε μοναστήρι. Τίποτα».

Αὐτό τό βιβλίο, λοιπόν παιδιά, ἔγινε ἡ αἰτία πού κάποια μέρα ὁ μικρός καί ἄδολος Εὐάγγελος ἔφυγε κρυφά καί πῆγε στό Περιβόλι τῆς Παναγίας, τό Ἅγιο Ὄρος. Ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ ὁδήγησε τά βήματα τοῦ τολμηροῦ αὐτοῦ παιδιοῦ στή Σκήτη τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στά Καυσοκαλύβια καί στήν ὑποταγή δύο ἁγίων Γερόντων, τοῦ Παντελεήμονος καί τοῦ Ἰωαννικίου. Ἡ χαρά του ἦταν μεγάλη! Ὡς δόκιμος μοναχός ἀπολάμβανε ἐκεῖ ὅτι ποθοῦσε ἡ ψυχὴ του: τίς γλυκές ὥρες τῆς προσευχῆς καί τῆς λατρείας, τήν ἀπέραντη ἡσυχία καί γαλήνη τῆς φύσεως, τήν δημιουργική ἐργασία-διακονία. Βέβαια στήν ἀρχή υπῆρξαν κάποιες δυσκολίες, κυρίως ἐπειδή ἦταν σχεδόν ἀγράμματος. Τό πρῶτο Σαββατόβραδο τοῦ εἶπαν οἱ Γεροντάδες του νά διαβάσει στόν Ἑσπερινό ψαλμούς. Ντροπιάστηκε ὅμως, ὅταν μέ εὐγένεια τόν σταμάτησαν, διότι συλλάβιζε πολύ ἀργά. «Μα...μα...κά...κά...ρι...ος». «Πρέπει νά μάθω νά διαβάζω», σκέφτηκε. Κι ἀμέσως ἔβαλε σέ ἐφαρμογή τήν ἀπόφασή του. Ὅλο τόν ἐλεύθερο χρόνο του, ἀλλά καί τίς νύχτες διάβαζε τό Ψαλτήρι, τήν Καινή Διαθήκη, Κανόνες τροπαρίων, «γιά νά ξετριψεῖ ἡ γλώσσα του», ὅπως ἔλεγε. Κι ἔφθασε νά μάθει ὅλο τό Ψαλτήρι –150 ψαλμούς– ἀπ' ἔξω.

Ὁ Εὐάγγελος ἀγαποῦσε πολύ τούς Γέροντές του. Ἀεικίνητος, ἔτρεχε ἐδῶ κι ἐκεῖ ὑπακούοντας τά προστάγματά τους. Ὁ ἴδιος ἀναφέρει «...μέ χαρά κι ἀγάπη ἐπιδόθηκα στήν ὑπακοή. Αὐτή ἡ ἀπόλυτη ὑπακοή μέ ἔσωσε. Ἐξαιτίας της μοῦ ἔδωσε ὁ Θεός τό χάρισμα..... Μπορεῖ οἱ Γέροντές μου νά μέ ταπεινῶνανε, νά μέ μαλῶνανε ἀκόμη κι ὅταν ἔκανα καλό, γιά νά μέ βοηθήσουνε. Τό "μπράβο" δέν τό ἤξερα, οὔτε ποτέ τό ζήτησα. Αὐτό μέ ὠφέλησε πολύ κι ἀπό παιδί ἔμαθα στήν ταπεινῶση καί στήν προσευχή». Γιά νά σκληραγωγηθεῖ δέν καθόταν ποτέ του κοντά στή φωτιά ὅπως οἱ Γέροντες. Συνήθιζε νά περπατάει ξυπόλυτος ἀκόμα καί τό χειμῶνα. Δέν τοῦ τό ἐπέβαλαν, μόνος του τό ἐπέλεξε, ἀλλά στό Κυριακό, τήν Ἐκκλησία τῆς Σκήτης πήγαινε φορώντας κάλτσες καί παπούτσια.

Σέ ἡλικία 14 ἐτῶν ὁ Εὐάγγελος ἔγινε μοναχός μέ τό ὄνομα Νικήτας. Ἡ χαρά του ἦταν ἀπερίγραπτη. Δυό χρόνια μετά ἔγινε μεγαλόσχημος μοναχός. Ἐνῶ λίγο ἀργότερα ὁ Θεός τοῦ δῶρισε τό διορατικό χάρισμα. Ἦταν μόλις 17 ἐτῶν, τό ἔτος 1923, μετά ἀπό μιά Κυριακάτικη Θεία Λειτουργία ὅπου ἐνίωσε νά τόν περιλουεῖ ἡ θεία Χάρις χαρίζοντάς του μιά σπάνια διαύγεια πνεύματος, πού τόν ἔκανε νά ἀναγνωρίζει καί νά βλέπει καταστάσεις καί γεγονότα πού δέν ἔβλεπε πρῖν.

Στό Ἅγιο Ὄρος ὁ Ὁσιος δέν ἔμεινε γιά πολύ ἀκόμα. Λόγω σωματικῆς ἀσθένειας οἱ Γέροντές του τόν συμβούλευσαν νά ἐπιστρέψει στήν οἰκογένειά του γιά νά ἀποθεραπευτεῖ. Καί ἔτσι ὁ Γέρον Πορφύριος ξαναγύρισε στόν κόσμο.

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Σέ ηλικία 19 ετών συναντούμε τόν μοναχό Νικήτα στό Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Χαράλαμπος, τέσσερις ὥρες μέ τά πόδια μακριά ἀπό τό χωριό του. Ἐκεῖ βοηθοῦσε στά διακονήματα καί ἐπιδόθηκε στήν πνευματική ἀσκησιή μελετώντας τήν Ἁγία Γραφή, βίους ἁγίων καί κανόνες τῆς Ἐκκλησίας.

Τήν ἐποχή ἐκείνη συνδέθηκε πνευματικά μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο Σινᾶ Πορφύριο τόν Γ', ὁ ὁποῖος ἐκτιμώντας τό ἦθος του τόν χειροτόνησε τό 1926 σέ ηλικία 20 ετών διάκονο. Ἐνῶ ἕνα χρόνο μετά, τό 1927, τόν χειροτόνησε ἱερέα χαρίζοντάς του τό νέο ὄνομα: Πορφύριος. Τόπος τῆς ἱερατικῆς διακονίας τοῦ ὁσίου Πορφυρίου ὑπῆρξε ἡ Εὐβοία. Σέ ηλικία 22 ετών τοῦ δίνεται ἡ ἄδεια τοῦ ἐξομολόγου καί λίγο ἀργότερα γίνεται Ἀρχιμανδρίτης. «Τί νά κάνω;» ἔλεγε ὁ ἴδιος, «Ἐκλίνα τό κεφάλι μου στήν ὑπακοή... Ἄρχισα νά ἐξομολογῶ ἀσταμάτητα νύχτα-μέρα...». Οἱ ἄνθρωποι ἄνοιγαν μέ ἐμπιστοσύνη τήν καρδιά τους καί ἐξομολογοῦνταν μέ εὐλικρίνεια ὅλα τά ἀμαρτήματά τους. Ἄκουγαν τίς πρακτικές ὁδηγίες γιά τήν διόρθωσή τους καί ἔφευγαν βαθιά ἀναπαυμένοι. Τόν ὀνόμαζαν ὅλοι «καρδιογνώστη-πάπα», πού μέ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ τούς ὁδηγοῦσε στό σωστό δρόμο, στό δρόμο τοῦ Χριστοῦ.

Δώδεκα χρόνια ἔζησε στόν Ἅγιο Χαράλαμπο διακονώντας τούς ἄνθρώπους. Ὁ Θεός τοῦ ἔδωσε κι ἄλλα χαρίσματα, ὅπως τό προορατικό καί τό θαυματουργικό. Ἐπιθυμοῦσε πολύ νά δοκιμάσει τήν ἐρημική ζωή κι ἀπό ἐκεῖ πού βρισκόταν, γι' αὐτό γιά τρία χρόνια ἔζησε στό ἔρημο Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Νικολάου στήν Ἄνω Βάθεια, ὅπου συνέχισε τό πνευματικό του ἔργο.

ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

Ὁ Ἅγιος ἔχοντας μέσα του βαθιά τήν ἐπιθυμία νά ὑπηρετήσῃ σέ κάποιο ἴδρυμα, τό 1940 πρὶν τήν κήρυξη τοῦ πολέμου πῆγε στήν Ἀθήνα καί παρά τήν ἀντίδραση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, διορίστηκε ἐφημέριος στόν Ναό τοῦ Ἁγίου Γερασίμου τῆς Πολυκλινικῆς Ἀθηνῶν.

Ὡς ἄγρυπνος φρουρός γιά 33 ὀλόκληρα χρόνια βρισκόταν δίπλα στόν ἀνθρώπινο πόνο. Λειτουργοῦσε, κήρυττε τόν Θεῖο Λόγο, ἐξομολογοῦσε, παρηγοροῦσε, νουθετοῦσε καί τελοῦσε εὐχέλαια καί παρακλήσεις ἀνακουφίζοντας τίς ψυχές τῶν πονεμένων ἀνθρώπων.

Ὁ Ἅγιος Πορφύριος ἀγαποῦσε πολύ τούς νέους ἄνθρώπους. Πλησίαζε τά παραστρατημένα παιδιά μέ μοναδική στοργή, χωρίς ὁ ἴδιος νά μολύνεται ἢ νά παρεξηγεῖται ἀπό τούς ἄλλους. Καί τούς μιλοῦσε γιά τόν Χριστό. Πονοῦσε κι ἔκλαιγε, σάν μικρό παιδί, ἰδιαιτέρως γιά ἐκεῖνα τά παιδιά πού εἶχαν μπλέξει μέ ναρκωτικά. Μέ τίς προσευχές του καί τίς συμβουλές του, ὅμως, κατάφερνε νά τούς βάζει στό δρόμο τοῦ Θεοῦ. Δέν ἔδινε σημασία στήν ἐξωτερική ἐμφάνιση, «ὅταν ἡ ψυχὴ ἀλλάζει, ἀλλάζουν κι ὅλα τά ἄλλα» ἔλεγε. Μεγάλῃ ἦταν ἡ συμβολή του καί στά δύσκολα χρόνια τῆς Κατοχῆς πού ἀκολούθησαν, ὅπου πολλά δεινά, πείνα, ἀρρώστειες, θάνατοι ἐπληξάν τήν Ἑλλάδα μας καί ἰδιαιτέρως τήν Ἀθήνα. Παρεῖχε ὑλική καί πνευματική στήριξη στούς ἐμπερίστατους Χριστιανοῦς. Γνωρίζοντας μέ ταπείνωση τίς ἐλλείψεις του σέ μόρφωση, προσπάθησε νά τίς ἀναπληρώσει ὅσο τοῦ ἐπέτρεπε ὁ χρόνος. Γιατί στό παρεκκλήσι τοῦ Ἁγίου Γερασίμου ἐκκλησιαζόντουσαν καί πολλοί ἐπιστήμονες, καθηγητές Πανεπιστημίου, γiatροί, νοσηλευτές μέ τίς οἰκογένειές τους. Ἔτσι γιά νά μὴν δυσκολεῖται τῇ χορωδία καί τούς ψάλτες στούς ἤχους παρακολουθοῦσε μαθήματα μουσικῆς στό Ἐθνικό Ὡδεῖο. Ἔμαθε Βυζαντινὴ μουσική καί νά παίζει πιάνο. Στά πλαίσια τῆς φιλομάθειάς του ἀγόρασε ἱατρικά βιβλία, μελετοῦσε, κατατοπιζόταν, ρωτοῦσε γiatροῦς καί νοσηλευτές τῆς

Πολικλινική, για να μπορεί να στηρίζει καλύτερα τους συνανθρώπους του. Παρακολούθησε και μερικά μαθήματα στην Ιατρική Σχολή. Διδάχτηκε επίσης πτηνοτροφία και μελισσοκομία.

Έτσι ζούσε ο Γέροντας Πορφύριος στην Όμόνοια, μέσα στον κόσμο και στους θορύβους, αλλά ταυτόχρονα παραμένοντας στην αφάνεια, μισώντας την διαφήμιση και μένοντας ελεύθερος από κενοδοξίες.

ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΝΙΚΟΛΑΟ ΚΑΛΛΙΣΙΩΝ

Στην Όμόνοια ο Γέροντας παρέμεινε ως το 1973. Παράλληλα όμως ανέβαινε και στα Καλλίσια της Πεντέλης, στο Εκκλησάκι του Αγίου Νικολάου για πνευματική ανανέωση και περισυλλογή. Σεβόταν και αγαπούσε πολύ τη φύση. Διδασκόταν από αυτή. Συμβούλευε όλους να αγαπούν και να προστατεύουν τα ζώα, γιατί είναι δώρα του Θεού. Έργαζόταν και χειρονακτικά αναδεικνύοντας τον γύρω χώρο έναν επίγειο παράδεισο. Έφτιαξε έναν μεγάλο κήπο με εποχιακά φυτά και φύτεψε πολλά δέντρα. Νοίκιασε και ένα κτήμα της Μονής Πεντέλης και έστησε όρνιθοτροφείο. Έτσι έκανε οικονομίες συγκεντρώνοντας χρήματα για το μεγάλο του όνειρο, που δεν ήταν άλλο από το χτίσιμο ενός Μοναστηριού.

Αλλά και το έργο του ως Πνευματικού πατέρα και λειτουργού δεν το παραμέλησε ποτέ. Όχι μόνο στην Πολυκλινική, αλλά στα Καλλίσια έφτανε πλέον κόσμος ζητώντας ψυχική και σωματική θεραπεία.

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΜΗΛΕΣΙ

Στον Ώρωπό Αττικής στην περιοχή Αγίας Σωτήρας, στο Μήλεσι, έχτισε ο Άγιος Πορφύριος με την συνδρομή χιλιάδων εύλαβων πιστών ένα τεράστιο μοναστηριακό συγκρότημα με κεντρικό ναό-καθολικό τον ιερό Ναό Μεταμορφώσεως, που πρόλαβε να θεμελιώσει έναν χρόνο πριν την έκδημία του, το 1990. Στο Μοναστήρι αυτό έζησε τα τελευταία 10 χρόνια της ζωής του σε ένα πάμφτωχο κελλάκι από τσιμεντόλιθους. Αγόγγυστα υπέμεινε τις πολλές δοκιμασίες της υγείας του –από το 1984 ήταν τυφλός– και άκατάπαυστα εργάστηκε για την ολοκλήρωσή του. Δεν σταμάτησε δέ να παρηγορεί, να καθοδηγεί και να θεραπεύει άναριθμους ανθρώπους.

Η ΟΣΙΑΚΗ ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΟΥ

Ο Γέροντας την τελευταία του ανάσα ήθελε να την αφήσει στα Καυσοκαλύβια. Άρρωστος πολύ, τυφλός και βαριά εξασθενημένος από την όδυνηρή αρρώστια, αφού προαισθάνθηκε το τέλος της επίγειας ζωής του, πήγε στο Άγιο Όρος. Έγραψε την ιερή Παρακαταθήκη του προς τα πνευματικά του παιδιά, μέσω της οποίας τους προτρέπει να ένωθούν με τους συνανθρώπους τους εν Χριστώ, ώστε όλοι να γίνουν ένα με τον Χριστό, που είναι η κεφαλή της Εκκλησίας και έτσι να ζήσουν μαζί Του αιώνια. Προσευχόμενος και ζητώντας το έλεος του Θεού με πλήρη διαύγεια πνεύματος και αφού Κοινώνησε τα Άχραντα Μυστήρια, άφησε ειρηνικός την τελευταία του πνοή ψελλίζοντας την φράση «Ίνα ὦσιν ἔν» στις 2 Δεκεμβρίου του 1991. Κανείς δεν πληροφορήθηκε την κοιμήσή του, παρά μόνο οι κελιώτες των Καυσοκαλυβίων. Τάφηκε απλά και με αφάνεια στο Κοιμητήριο της Μονής του.

Η μνήμη του Όσιου εορτάζεται στις 2 Δεκεμβρίου.

Γ. ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

1. Πότε και σέ ποιό περιβάλλον γεννήθηκε και ανατράφηκε ο Άγιος Πορφύριος;
2. Ποιός ήταν ο μέγας του πόθος από παιδί; Και τί στάθηκε άφορμή γι' αυτό;
3. Για ποιά χαρίσματα του Άγιου μιλήσαμε σήμερα στο μάθημα;
4. Ο Άγιος Πορφύριος έπεδίωξε όλα αυτά τά χαρίσματα, πού του χάρισε ο Θεός;
5. Ποιές ήταν οι μεγάλες άρετές του Άγιου;
6. Πού βρίσκεται τό Μοναστήρι πού έχτισε ο Άγιος;
7. Τι αναφέρει στην ιερή Παρακαταθήκη πού μας άφησε;
8. Πότε εορτάζει ή Έκκλησία τόν Άγιο Πορφύριο τόν Καυσοκαλυβίτη;

Δ. ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΚΑΙ Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΣ ΑΠΑΝΤΑ:

Άγιε, ποιό είναι τό μυστικό τής χαράς σου;

« Η χαρά είναι ο ίδιος ο Χριστός. Είναι μία χαρά πού σέ κάνει άλλον άνθρωπο. Όταν δέν ζείς μέ τόν Χριστό, ζείς μέσα...στη θλίψη...στο άγχος...Όταν κανείς Τόν γνωρίσει και Τόν αγαπήσει και αγαπηθεί από Εκείνον, όλα μετά είναι καλά και άγια και χαρούμενα και εύκολα...»

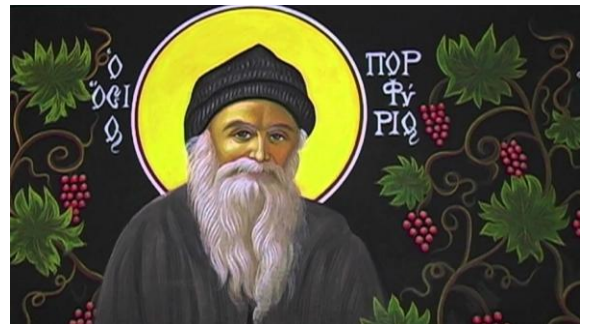
Άγιε, ποιό είναι τά μυστικά τής πνευματικής ζωής;

«Τρία είναι τά μυστικά τής πνευματικής ζωής: ή εργασία, ή ύπακοή και ή προσευχή»

* «Εμείς στο Άγιο Όρος τήν προσευχή και τήν εργασία ένα τά είχαμε. Τεμπέληδες άνθρωπους δέν τούς βοηθάει ο Θεός».

* «...Έπειτα από τόν Θεό ήταν οι Γέροντές μου... Τους είχα μεγάλο σεβασμό, εύλάβεια κι αγάπη... Μέ χαρά κι αγάπη επιδόθηκα στην ύπακοή. Αυτή ή απόλυτη ύπακοή μέ έσωσε... Υπακοή όχι αναγκαστική, αλλά μέ χαρά κι αγάπη...».

* «Εγώ κατάλαβα τή δύναμη τής προσευχής από πολύ μικρός. Ήμουνα 7-8 χρονών παιδάκι. Εκεί στα μέρη μας τότε, στην Εύβοια, είχε ξηρασία. Και τά χρόνια εκείνα δέν υπήρχε ούτε ΟΓΑ, ούτε αποζημιώσεις, ούτε τίποτα. Άν δέν έβρεχε, πεθαινανε οι άνθρωποι τής πείνας. Είπανε, λοιπόν, οι τρεις ένορίες του χωριού νά κάνουνε λιτανεία. Μετά τή Θεία Λειτουργία τής Κυριακής συναντήθηκαν στην πλατεία του χωριού νά πάνε για λιτανεία. Πήγα κι εγώ μαζί τους. Φύγαμε από τό χωριό και δέν είχε ούτε ένα συννεφάκι στον ουρανό. Κι ώσπου νά γυρίσουμε, είχαμε γίνει μούσκεμα. Κατάλαβες τώρα τί δύναμη έχει ή προσευχή;»

Άγιε, ποιό είναι τό μυστικό τής ταπείνωσης;

Ο άγιος Πορφύριος ήταν βαθύτατα ταπεινός, γι' αυτό ο Θεός του έμπιστεύτηκε τά χαρίσματά του. Έλεγε λοιπόν:

«Τό χάρισμά μου τό έδωσε ο Θεός για νά γίνω καλός... Πιστεύω για τόν έαυτό μου ότι είμαι μια παλιοσωλήνα σκουριασμένη, πού όμως διοχετεύει τό ύδωρ τό ζών, τό πεντακάθαρο... Ο κόσμος έρχεται σέ μένα... Δέν έχει τίποτε νά πάρει από μένα... Ο Χριστός μόνο έχει τό πάν...».

Άγιε, μάθε με νά ύμνώ τόν Θεό.

Ο Άγιος αγαπούσε τά ζώα ως πλάσματα του Θεού. Τά αγαπούσε και διδασκόταν από αυτά. Έλεγε χαρακτηριστικά για τό άηδόνι:

«...Γιατί τό άηδονάκι νά ψάλλει αυτό τό υπέροχο άσμα; Μήπως περιμένει νά τό έπαινέσει κανείς; Όχι βέβαια κανείς δέν θά τό κάνει αυτό... Γιατί νά ξελαρυγγιάζεται; Γιατί, γιατί για ποιό σκοπό;

...Άηδονάκι μου πόσο ώραία κάνεις χωρίς διακοπή τό καθήκον σου, τήν προσευχή σου στόν Θεό, χωρίς νά σέ νοιάζει άν θά σ' άκούσει, άν θά σέ δει κανείς! Άηδονάκι μου, μέ τό κελαήδημά σου μου λές χίλια, πολλά, πάρα πολλά... μου δείχνεις πώς νά ύμνω τόν Θεό»...

Άγιε, δός μου τήν εύχή σου.

Άπό τήν ιερή Παρακαταθήκη τοῦ Άγίου:

«...καί πάντα εύχομαι τά πνευματικά μου παιδιά νά αγαπήσουν τόν Θεό, πού εἶναι τό πᾶν, γιά νά μάς άξιώσει νά μποῦμε στήν επίγειο ἄκτιστο Ἐκκλησία Του. Γιατί άπό έδώ πρέπει νά άρχίσουμε.

Ἐγώ πάντα εἶχα προσπάθεια νά προσεύχομαι καί νά διαβάζω ύμνους τῆς Ἐκκλησίας, τήν Άγία Γραφή καί τούς βίους τῶν Άγίων μας καί εύχομαι καί σεῖς νά κάνετε τό ἴδιο...

Ἐγώ προσπάθησα μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ νά πλησιάσω τόν Θεό καί εύχομαι καί σεῖς νά κάνετε τό ἴδιο».

ΣΥΝΘΗΜΑ: Θέλω νά γίνω άγιος.

ΡΗΤΟ:

«Ὁ άγιος άγιασθήτω ἔτι». (Άποκ. ΚΒ' 11). Ὁ άγιος ἄς άγιασθεῖ άκόμη.

Ε. ΜΑΘΑΙΝΩ ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΙ

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Τῆς Εὐβοίας τόν γόνον, Οἰκουμένης ἀγλαΐσμα, τῆς Θεολογίας τόν μύστην καί Χριστοῦ φίλον γνήσιον, Πορφύριον τιμήσωμεν, πιστοί, τόν πλήρη χαρισμάτων ἐκ παιδός. Δαιμονῶντας γάρ λυτροῦται, καί ἀσθενεῖς ἰᾶται πίστει κρᾶζοντας· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σέ ἀγιάσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

ΑΠΟΔΟΣΗ ΝΟΗΜΑΤΟΣ

Τῆς Εὐβοίας τό γέννημα, τῆς Οἰκουμένης τό καύχημα, τῆς Θεολογίας τόν βαθύ γνώστη καί Χριστοῦ φίλον γνήσιο, τόν Πορφύριο ἄς τιμήσουμε, πιστοί, πού άπό παιδί ἦταν γεμάτος χαρίσματα. Διότι δαιμονισμένους ἐλευθερώνει καί θεραπεύει ἀσθενεῖς, πού μέ πίστη φωνάζουν δόξα σ' Αὐτόν πού σοῦ ἔχει δώσει δύναμη, δόξα σ' Αὐτόν πού σέ άγίασε. Δόξα σ' Αὐτόν πού διά μέσω σου ἐνεργεῖ γιά ὅλους θεραπείες.

ΣΤ. ΜΑΘΑΙΝΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΜΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΩΝΤΑΣ

(Τά παρακάτω τραγούδια θά τά βρεῖτε σέ μουσική ἐκτέλεση στά πολυμέσα τῆς ἰστοσελίδας μας: «Άγγέλων Συντροφιά»)

ΘΕΛΩ ΝΑ ΓΙΝΩ ΑΓΙΟΣ

Δέ μέ νοιάζει άν πονέσω
οὔτε ὁ κόσμος τί θά πει.
Κι άν στούς ἄλλους δέν άρέσω
ὁ Χριστός μου μου ἄρκει.

Θέλω νά γίνω Άγιος,
Χριστέ μου, γιά νά Σέ δῶ...
Θέλω νά γίνω Άγιος,
κοντά Σου μιά μέρα νά ῥθῶ.
Θέλω νά γίνω Άγιος,
αἰώνια μαζί σου νά ζῶ...
Θέλω νά γίνω Άγιος,
Χριστέ μου, γιατί Σ' αγαπῶ.
Δέ μέ νοιάζει τί θά πάθω.
Οὔτε τί θά στερηθῶ...
Κι άν εἶν' ὅλα θά τά χάσω,
νά κερδίσω τό Χριστό.

ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ

Ποῦ βρῆκες χάρη; ρώτησα
λουλούδι στόν άγρό.
Ἄνθισε μοσχομύρισε
καί μου ἔδειξ' οὐρανό.
Ποῦ βρῆκες τέχνη; ρώτησα
ἀηδόνι μουσικό.
Ὅμορφα μοῦ κελαήδησε
καί μου ἔδειξ' οὐρανό!

Τό γαλανό, τό καθαρό
ἔβαλα στόχο μουσικό,
πετάω στήν πολιτεία τ'
οὐρανοῦ
οὐρανοδρόμος τοῦ Θεοῦ
νά πάω στήν άγκάλη Του
ψηλά.

Ποῦ εἶν' ἡ ἀγάπη; ρώτησα
γέροντα μοναχό,
μέ τό λευκό κεφάλι του
μου ἔγνεψ' οὐρανό!

Ποῦ εἶν' ἡ ἐλπίδα; ρώτησα
μέσα στόν κόσμο αὐτό;
Καί πήρα τήν άπάντηση:
Ψηλά στόν οὐρανό!

Ποῦ εἶν' ἡ εὐτυχία; ρώτησα
ἓνα παιδί μικρό,
κι εἶδα μέσα στό βλέμμα του
καθάριο οὐρανό!

Καθένα μέ τόν τρόπο του
μου ἔδειχνε τόν Θεό.
Κι ἔκανα τήν ἀλήθειά τους
χαρούμενο σκοπό!

Ζ. ΜΑΘΑΙΝΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΖΟΝΤΑΣ

